

מעילה במיתתם?

אלא, לעולם, דברי רבי יוחנן הם בקדשי מזבח, ועליהם אמר שכאשר מתו יצאו מידי מעילה, ומוכח שכל עוד שלא מתו, נמי מדאורייתא אית בהו מעילה (546). וקשה, הרי מוכח שלא כדברי רבי ינאי?

ומתצינן: **אלא, ודאי, גם רבי ינאי מודה שמועלין מן התורה בקדשי מזבח. ונדרש ממה שנאמר "כל" (547) חלב לה"** (548),

והכי קא אמרי רבי רבי ינאי, וכן פירשו בישיבת רבי ינאי את דבריו: מהאי קרא, ממקרא זה: "קדשי ה'", קדשי בודק הבית שמעינן, ואילו קדשי מזבח לא שמעינן מינה,

לא נשמע מ"מקרא זה", דין מעילה בקדשי מזבח, מפני שאינם לגמרי "קדשי ה'", מאחר שיש בהם חלק לכהנים וחלק לבעלים.

ואילו ממקרא אחר "כל חלב לה" דרשינן לדין מעילה בקדשי מזבח.

מתניתין:

טו-ב

המשנה ממשיכה לבאר דין צירוף מעילה. במשנה הקודמת למדנו רק צירוף הבשר בשני קרבנות, ובאה המשנה לחדש, שגם שאר חלקי הקרבן מצטרפין, ואפילו המנחות והנסכים (549).

546. גירסת השיטה מקובצת, ועיין גירסת הב"ח, והם הם הדברים.

547. כן כתבו התוס'.

ובפירוש מיוחס לרש"י, דורשה ממה שנאמר [ויקרא כב] "ואיש כי יאכל קודש בשגגה", שבא לרבות כל הקדשים, ואפילו קדשי מזבח. ועיין רש"י ובהידושי בן אריה.

ובפירוש א ובפירוש קדמון הביאו מקרא אחר [ויקרא ה]: "ואת אשר חטא מן הקודש ישלם", ומשמע קדשים סתם בין קדשי מזבח בין קדשי בודק הבית.

548. כן כתבו התוס' שנדרש מ"כל חלב לה". ובתוס' יש כמה גירסאות, ועיין בקרן אורה שמתקשה בהסברת הדרשה.

וכפי הנראה מהשיטה מקובצת [הקרן אורה אינו מביא את השיטה מקובצת] הביאור הוא כך:

בתורה נאמר "מקדשי ה'". וסברה הגמרא שבא למעט קדשי מזבח, הואיל ואינם כליל לה'.

כלומר, הוא מיעוט כללי, מפני שלא מסתבר לחלק בקרבן עצמו, בין חלקיו שהם לשמים לחלקיו שהם לכהנים ולבעלים.

והשתא, במסקנא, מוכיחה הגמרא, שמוכרחים לחלק בין חלקי הבהמה המיועדים לה' לבין חלקיו שהם לבעלים, שהרי כך אמרה התורה. "כל חלב לה'", לרבות אימורי קדשים קלים.

אם כן, גם בקדשי קדשים, נחלק בין חלקיו השונים.

ומה שהתורה אמרה מ"קדשי ה'", בא לחלק בין חלקיו, ולמעט הבשר אחרי זריקת דמים משעה שיש בהן היתר לכהנים, ולרבות את הבשר לפני זריקת דמים, כל זמן היותם "קדשי ה'".

נמצא ד"קדשי ה'", בא להדגיש את אופן המעילה, ולא בא כמיעוט כללי לכל קדשי המזבח.

549. תוס' זבחים קט א.